

Arrest

nr. 111 643 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) aan haar asielrelaas geen of slechts weinig geloof kan worden gehecht en (ii) zij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om nieuwe aanvaringen met leden van de Terai Mukti Morcha uit de weg te gaan.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat de beweerdde problemen van verzoekster met leden van de Terai Mukti Morcha van louter lokale aard zijn. Er is voor haar derhalve een intern hervestigingsalternatief in een ander deel van haar land van herkomst voor handen. Verzoekster spreekt dit thans in haar verzoekschrift op zeer algemene wijze tegen. Ze stelt dat ze een doelwit vormt voor de Terai Mukti Morcha, doch brengt geen concrete, objectieve argumenten aan die aantonen dat een hervestiging in een ander deel van haar land niet redelijk mogelijk is. Haar huidige bewering dat “zij niets of niemand meer” heeft “in haar land van herkomst”, druist in tegen haar eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat haar twee dochters nog steeds in Nepal verblijven. Waar zij vreest bij een terugkeer slecht onthaald te zullen worden omdat zij in Europa asiel heeft gevraagd en zij dienaangaande oppert dat zij “reeds een doelwit” was “na haar terugkeer van Noorwegen”, stelt de Raad vast dat zij eerder met geen woord repte over het feit dat zij haar land eerder al eens zou hebben verlaten en naar Noorwegen zou zijn getrokken, doch daarentegen tijdens haar gehoren uitdrukkelijk verklaarde dat zij nooit eerder haar land van herkomst had verlaten. Haar betoog staat dan ook haaks op haar eerdere verklaringen. Ook haar huidige argumentatie dat “zij omwille van haar aangerande eer nergens anders in Nepal kan verblijven” en “zij (...) immers reeds getracht” heeft “om zich ergens anders te vestigen , en dit (...) niet gelukt” is, druist manifest in tegen haar eerdere verklaringen waaruit blijkt dat wanneer zij problemen kreeg met de Terai Mukti Morcha meteen haar land van herkomst ontvluchtte en haar toevlucht niet elders in haar land zocht in een poging alzo aan haar problemen te ontkomen. De Raad stelt aangaande de door verzoekster geschetste situatie van alleenstaande en aangerande ‘onteerde’ vrouwen in Nepal en de door haar als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie hieromtrent ook vast dat verzoekster hier eerder met geen woord over sprak, ook en zelfs niet toen de commissaris-generaal haar vroeg waarom zij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen. Het is pas in haar verzoekschrift dat zij die situatie voor het eerst aankaart. Bovendien blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen dat zij in de periode na het overlijden van haar echtgenoot in augustus 2009 tot aan haar vertrek in oktober 2011 louter omwille van haar status als alleenstaande moeder problemen zou hebben gekend. Tijdens de verschillende gehoren maakte verzoekster op geen enkel moment melding van enig incident gelieerd aan haar profiel van alleenstaande vrouw en bracht ze de problematiek van alleenstaande vrouwen in Nepal zelfs geheel niet ter sprake. Uit de door verzoekster aangebrachte informatie blijkt dat alleenstaande vrouwen door de Nepalse maatschappij gemeden worden en dat vrouwenrechtenactivisten af te rekenen kunnen hebben met geweld en bedreigingen. Er blijkt echter geenszins uit dat in Nepal alleenstaande vrouwen een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, en verzoekster toont dit voor haar persoon ook niet aan. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt echter niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat betreft het door verzoekster voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken d.d. 17 augustus 2012 aangaande Nepal merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 augustus 2013 verklaart verzoekende partij dat zij in het verzoekschrift foutief melding heeft gemaakt van het feit dat zij in Noorwegen zou zijn geweest. Zij stelt hieromtrent laat te zijn geraadpleegd waardoor alles snel moest gaan en een deel van een ander verzoekschrift in haar verzoekschrift terecht kwam of is blijven staan. Zij benadrukt dat de situatie hier anders is dan in Nepal waar zij zich als vrouw niet zomaar elders kan vestigen. Zij verwijst naar een krantenartikel waaruit blijkt dat haar man werd gedood en stelt dat er tevens een overlijdenscertificaat werd neergelegd.

In de mate verzoekende partij nog een origineel krantenartikel wil neerleggen ter terechtzitting wijst de Raad erop dat dit stuk niet werd vertaald zodat dit weinig bijbrengt aan haar zaak. Verzoekende partij bevestigt dat zij een fotokopie van dit krantenartikel met vertaling aan haar raadsman heeft overgemaakt, doch er dient te worden vastgesteld dat nergens uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat deze vertaling aan de Raad werd overgemaakt. De raadsman van verzoekende partij heeft enkel fotokopieën toegestuurd van onvertaalde krantenartikelen (en een overlijdenscertificaat dewelke reeds besproken werd in de bestreden beslissing) waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht vermits fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 12 augustus 2013 opgenomen grond.

Uit de beslissing blijkt dat verzoeksters problemen van louter lokale aard zijn en er voor haar derhalve een intern hervestigingsalternatief voorhanden is in een ander deel van haar land van herkomst. Verzoekende partij spreekt dit op zeer algemene wijze tegen zonder evenwel concrete en objectieve argumenten aan te brengen die aantonen dat een hervestiging in een ander deel van haar land niet redelijk mogelijk is. Louter poneren dat zij zich als vrouw niet zomaar elders kan vestigen, volstaat niet. Zoals de Raad reeds in zijn beschikking van 12 augustus 2013 heeft gesteld, sprak verzoekende partij hier eerder met geen woord over, ook en zelfs niet toen de commissaris-generaal haar vroeg waarom zij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen. Bovendien blijkt nergens uit haar verklaringen dat zij in de periode na het overlijden van haar echtgenoot in augustus 2009 tot aan haar vertrek in oktober 2011

louter omwille van haar status als alleenstaande moeder/vrouw problemen zou hebben gekend. Tijdens de verschillende gehoren maakte verzoekster op geen enkel moment melding van enig incident gelieerd aan haar profiel van alleenstaande vrouw en bracht ze de problematiek van alleenstaande vrouwen in Nepal zelfs geheel niet ter sprake. Uit de door verzoekster aangebrachte informatie blijkt dat alleenstaande vrouwen door de Nepalese maatschappij gemeden worden en dat vrouwenrechtenactivisten af te rekenen kunnen hebben met geweld en bedreigingen. Er blijkt echter geenszins uit dat in Nepal alleenstaande vrouwen een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, en verzoekster toont dit voor haar persoon ook niet aan. Het overlijdenscertificaat waarnaar verzoekende partij verwijst, werd reeds besproken in de bestreden beslissing en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

De Raad neemt nota van de materiële vergissing in het verzoekschrift, zoals verzoekende partij het ter terechtzitting stelt. Deze vaststelling wijzigt verder niets aan het besluit dat verzoekende partij redelijkerwijs beroep kan doen op een intern vluchtalternatief.

1.5. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS